PEYAMİ SAFA

Server Bedi

CİNGÖZ RECAİ

BİR DÜĞÜN GECESİ

PEYAMİ SAFA

Server Bedi

BİR DÜĞÜN GECESİ

CİNGÖZ RECAİ

(Cıva Necati)

BİR DÜĞÜN GECESİ

Her Kitapta Başlı başına Bir Hikâye Var

Muharriri: Server Bedi

Tâbi ve Naşiri: Türk Neşriyat Yurdu
Şark ve Maarif Kitaphanesi
İstanbul
1926

I

Mısırlı İhsan Paşa'nın kızı evleniyordu. Kuruçeşme'de, kırk beş odalı büyük, muhteşem, tezyinatlı yalılarında İstanbul'un görmediği bir debdebe ile göz kamaştırıcı bir düğün yapılıyordu.

Büyük yalı, İstanbul'un yerli ve yabancı en kibar davetlileriyle dolu idi. Bütün pencerelerden keskin elektrik ziyaları, orkestra sesleri, kahkahalar fışkırıyor, yalının rıhtımı önüne yüzlerce sandal birikiyordu.

Mısırlı İhsan Paşa'nın kızı yalnız dünyanın en zengin mahlûklarından değil, aynı zamanda güzel, cazip ve zekiydi de. Son derece onurlu olduğu için o güne kadar hiçbir gencin evlenme talebini kabul etmemişti. Nihayet, bir yabancı müsameresinde kıymetli bir Türk genciyle tanıştı, sevişti, evlenmeye karar verdi.

Bu genç Avrupa'dan yeni gelmişti. Ailesi İzmirli olduğu için İstanbul'da çok tanınmıyordu. Fakat kendisi, harikulade zekâsı, inceliği ve maharetiyle genç kızı büyülemişti.

Düğün gecesi birçok salonlarda yüzlerce çift dans ediyorlar; bir kısım kibar davetliler de gelin ve damatla beraber, denize bakan bir salonda oturup konuşuyorlardı.

Davetlilerden biri gelinin başındaki elmas tacı büyük bir takdirle methediyordu.

Başka birisi, lâtife olarak dedi ki:

"Aman, şeytan kulağına kurşun! İyi ki Cingöz Recai bu tacı görmedi. Yoksa dayanamaz, ne yapar yapar, bu kıymetli mücevherin bir icabına bakardı."

Davetlilerden başka biri de bu sözü söyleyene döndü:

"O'nun bu düğünde bulunmadığına emin misiniz?"

Bu suale o davetliden evvel damat cevap verdi:

"Ben eminim," dedi.

"Nasıl emin olabilirsiniz?"

"Çünkü davetlilerimiz, bizce tamamıyla tanınmış insanlardır. Cingöz Recai'nin aramızda bulunmak cesaretini göstermesi mümkün değildir. Ufak bir şüphe uyandırarak hayatını tehlikeye koyacağını bilir. Kesinlikle eminim ki, o böyle kalabalık yerlere gelmez."

"O hâlde siz gazetelerde, kitaplarda Cingöz Recai'nin maceralarını okumuyorsunuz. Bu şeytana benzeyen adam cesaretin timsalidir. Bilhassa kalabalık yerlerde çok bulunur. Daha geçenlerde Amerika elçiliğinin balosunda bir İngiliz kadının 80 bin liralık küpelerini çaldı. Belki de şu oda içindedir. Hatta benim Cingöz olmadığıma emin misiniz, damat bey? Siz beni banka memurlarından biri olarak tanıyorsunuz. Özel hayatımı bilmiyorsunuz. Şu sırada sizi aldatmadığıma nereden inanıyorsunuz?"

Damat itiraz etti:

"Hayır, siz değilsiniz ve Cingöz aramızda yoktur. Çünkü hepimiz onun resimlerini gördük: Boyu uzundur, siz kısasınız. Gözlerinin garip bir mavisi olduğunu gaze-

teler yazıyorlar, sizin gözleriniz elâ... Sonra, siz Cingöz olsaydınız onun ismini ağzınıza alarak herkesin nazarı dikkatini celbetmek tehlikesine girmezdiniz."

"Bu sözleriniz doğrudur, şüphesiz ben Cingöz Recai değilim ve olamam. Fakat onun bu düğünde olmadığını da kimse temin edemez."

Damatla o davetli münakaşa ederlerken salona birçok insanlar girip çıkıyorlardı.

Gelin bir kahkaha salıvererek dedi ki:

-Ben Cingöz Recai'nin bütün maceralarını okuyorum ve bu adamı beğeniyorum. Eğer bu gece gelir de başımdan şu tacı alıp gidebilirse aşkolsun. Hiç kızmayacağım."

Damat, geline göz ucuyla bakarak dedi ki:

"Bu geceden itibaren bütün hayatında Cingöz Recai'nin senden bir toplu iğne bile aşıramayacağına emin olabilirsin. Çünkü ben senin yanındayım ve çünkü onun zekâsı benim aşkımdan daha kuvvetli değildir. Hiçbir şey yapamaz."

Damatla öteki davetli arasında münakaşa kesilmemişti. Cingöz Recai gibi İstanbul'da her gün kendisinden saatlerce bahsettirmesini bilen bir serserinin ismi etrafında münakaşa olması, herkesin ilgisini çekiyor. Bu bahsi dinlemeye gelen davetlilerin miktarı artıyordu. Damat Cingöz'ün aczini iddiada şiddetli ısrar ettiği için münakaşa uzuyordu.

O sırada salona hizmetkârlardan biri girerek tepsi içinde geline bir mektup uzattı:

"Bunu şimdi yalıya dışarıdan acele getirdiler ve size çabuk verilmesini söylediler."

Hizmetçi gittikten sonra gelin mektubu evvelâ içinden okudu, sonra asabi bir kahkaha salıvererek mektubu damada uzattı ve:

"Oku da herkes dinlesin!" dedi.

Damat mektubu yüksek sesle okudu:

"Sayın gelin hanım!

"On beş dakika evvel, kıymetli cemiyetinizde, davetlilerinize hitaben söz söylerken hakkımda gösterdiğiniz büyük teveccüh ve iltifata gecikmeden teşekkür etmeyi vazife bilirim. 'Eğer Cingöz Recai bu gece gelir de başımdan şu tacı alıp gidebilirse aşk olsun!' demiştiniz. Bu iltifatınıza liyakat kazanmak için teşvikinizi emir telâkki edeceğim ve gece başınızdan tacı alıp gideceğim. Böylece, deminden beri kıymetli cemiyetinizde hüküm süren münakaşada Sayın Kocanızın mı, yoksa bazı davetlilerinizin mi haklı olduğu da anlaşılacaktır.

"Nihayetsiz hürmetlerimi sunarım efendim."

"Cingöz Recai"

II

Mektup orada bulunanlar üzerinde bir bomba tesiri yapmıştı. Herkes hayret, korku, merak ve telâş içinde kaldı. Cingözü müdafaa edenler ayağa kalktılar:

"Görüyorsunuz ya... Her şeyi duyuyor, her şeyi görüyor!" dediler.

Fakat yaşlı davetliler telâşa düşerek dediler ki:

"Aman... Herifin şakası yoktur... Polise haber verilsin... Yoksa kızımızın başına iş açar!..."

Damat, ayağa kalkarak bütün davetlilere hitaben nutuk söyler gibi dedi ki:

"Hayır! Böyle mesut bir gecede aramıza polisin karışmasını istemem. Açıkça tekrar ediyorum: Bu gece, hiç kimse benim sevgili karımın tacını alamayacaktır. Alırsa; hem bu tacın yenisini karıma hediye edeceğim, hem de muarızlarıma aynı kıymette eşya takdim edeceğim!..."

İddia böyle maddî bir teminata da bağlanınca herkeste merak ve heyecan son dereceyi buldu.

Çığlıklar, kahkahalar, el çırpmaları birbirini kovalıyordu. Orada bulunanların büyük bir kısmı dışarı çıkarak büfeye ve dans salonuna gittiler.

Bu olayı beş dakikada bütün davetliler duymuşlardı. Umumî bir coşkunluk hâsıl oldu. Herkes birbirinden şüphe ediyor ve gülerek yekdiğerine:

"Sakın siz Cingöz Recai olmayasınız!" diyordu.

Herkesin gözü gelinin tacında idi. Bu kıymetli mücevherin çalınıp çalınmayacağına dikkat etmeyen yoktu.

Gelin beş dakika gözden kaybolsa nereye gittiğini herkes birbirine soruyordu.

Damat gülümsüyor ve lâkayıt görünüyordu.

Yaşlı davetliler gençlerin bu cesaretine akıl erdiremeyerek diyorlardı ki:

"Hiç bu haydutla baş edilir mi? Baksanıza, her şeyi duymuş, mektup göndermiş! Ya şimdi aramızda ise... Ya silahlı adamlarla yalıyı basarsa..."

Gençler şu cevabı veriyorlardı:

"Bu kadar erkeğiz... Gözümüzün önünde bir şey yapamaz... Basmaya gelince, o nazik bir hırsızdır, eşkıyalık yapmaz..."

Davetliler arasında yeni yeni bahislere tutuşanlar vardı. Cingöz dediğini yaparsa, yapamazsa, birçok davetliler pırlanta kravat iğnesi, kol düğmesi, altın saat, binlerce lira para, hatta otomobil üzerine bahse girişmişlerdi.

Bir aralık birçok davetliler gelinin ortadan kaybolduğuna dikkat ettiler ve damada söylediler:

"Bayan Mevhibe ortada yok, dikkat ediniz!" dediler.

Damat artık telâşını gizlemeyerek salondan salona dolaştı ve:

“Mevhibe nerede?” diye sormaya başladı.

Tam bu sırda, birdenbire, yalının bütün elektrikleri sönüvermişti. Herkes şaşırdı ve kadınlar çığlık kopardılar. Erkekler derhal kibrit çakıyorlar ve uşaklar mum, lâmba getirmek için koşuşuyorlardı.

Salon avizelerindeki ihtiyat mumları yakıldı. Bu soluk ve zayıf ışıkta herkes koşuşuyor, merakla birbirine soruyordu:

“Ne oluyor? Ne oluyor?...”

Kadınlar korku ile erkeklerin kollarına sarılıyorlar:

“Gitme... Uzaklaşma!...” diyorlardı.

Herkes: "Gelin ortada yok!" diye bağrışıyorlardı.

Bazı alaycılar da diyorlardı ki:

“Cingöz, yalnız tacı değil, gelini de aşırdı.”

Kahkahalar çığlıklara karışıyor, kadınlar arasında ağlayanlar, hattâ bayılanlar oluyordu...

O sırada, damat, yüzü sapsarı olarak halkın arasına karışmış:

“Yok... Yok... Karımı bulamıyorum!” diyordu.

III

Bütün davetliler, merakla her tarafa dağılıyor, en üst kata ve bodrum katına bile bakıyor, gelini arıyorlardı. Nihayet en üst katta gelinle damadın yatak odasının kilitli olduğuna dikkat edildi.

Damat diyordu ki:

“Ben demin buraya geldim, kapıyı vurdum, cevap alamadım. İçeride kimse olmadığına hükmettim. Fakat şimdi kapıyı kıralım, belki buradadır.”

Uşaklar kapıyı kırdılar ve davetliler içeri doldular. Gerçekten gelin, karyolada baygın bir hâlde yatıyordu. Başından tacı da alınmıştı. Odanın penceresi açıktı ve dışarıya bir ip sarkıyordu.

Herkes: "Buradan kaçmış!" diye bağırdı.

Damat karısını ayıltmaya çalışıyordu. Uşaklar su ve kolonya getiriyorlardı.

Gelin gözlerini açınca etrafında kocasını ve halkı gördü, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Herkes soruyordu:

“Ne oldunuz? Ne var? Anlatınız...”

Gelin, çenesi titreyerek su içiyordu. Biraz sonra polis memurları odaya girdiler ve ev halkından başka bütün davetlileri dışarı çıkardılar.

İhsan Paşa odada idi. Polise evvelâ münakaşa ve mektup olayını anlattı. Sonra biraz kendine gelen kızı, başına geleni söyledi:

"Aşağıda dans ediyordum. Uşaklardan biri geldi, bana: 'Kocanız sizi yukarıda yatak odasında acele görmek istiyor!' dedi. Çıktım. Odaya girdim. Kocama benzeyen bir adam, bana arkası dönük duruyordu: 'Geldim, ne istiyorsun?' dedim. Bu sırada birden bire elektrikler söndü. Kocam zannettiğim bu adam ellerimi tuttu: 'Aman,' dedi. 'Başından tacı çıkar, saklayalım. Tehlike var! Lâmbalar da söndü!' Tacı başımdan aldı, bir iki dakika yanımdan ayrıldı, sonra geldi: 'Hiç kimsenin bulamayacağı bir yere koydum.' dedi. Gülüyorduk. 'Oh, Artık tehlike yok... Cingöz elektrikleri söndürdü, şimdi aşağıda curcuna kopmuştur.' "

Gelin burada hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bu sözleri duyan damat, kurşunla vurulmuş gibi elini alnına götürdü ve:

"Ah lanet haydut!" diye bağırdı.

Memur, geline soruyordu:

"Sonra... Nasıl kaçtı?"

"Sonra... pencereye koştu. O zaman benim içime bir şüphe girdi. Bu adamın sesinin kocamın sesine az benzer olduğunu hatırladım. Fakat gayet yavaş söylediği için fark anlaşılmıyordu. Kalktım, kibrit çaktım, baktım ki, odada kimseler yok ve pencere açık... Her şeyi birdenbire anlayınca yatağa düştüm ve bayıldım."

Damat büyük bir öfke ile yerinden sıçradı:

"Bu haydut mutlaka yakalanmalıdır! Yoksa ben yaşayamam," diye haykırdı.

Merkez memuru düşünüyordu:

“Mehmet Rıza'ya telefon edelim. Ondan başka hiçbir polis memurumuz Cingöz’le uğraşamaz.”

“Siz telefon ediniz! Ben bizzat evine giderek onu derhal otomobile alıp getireceğim...” diyen damat odadan dışarı fırladı.

Biraz sonra davetlilerin hepsi ne olup bittiğini öğrenmişler ve şaşırıp kalmışlardı. Artık hiç kimse dans etmiyor, hatta polislerin emriyle yerlerinden bile kımıldamıyorlardı.

Herkes Mehmet Rıza'nın gelmesini merakla beklemekten başka bir şey yapmıyordu.

İhtiyarlar:

“O gelirse birçok şeyleri meydana çıkarır,” dediler.

“O Mevhibe'yi yukarıya çağıran uşağı tutuklamalı,” diyorlardı…

İhtiyarlar, başlarını sallayarak gençlere dediler ki:

“Ya... Gördünüz mü işte? Bu haydutla baş edilemez... Vaktiyle polise haber verilseydi belki de bu felâketler olmazdı.”

IV

Polis şefi dedektif Mehmet Rıza geldi. Müdüriyette nöbetçi olduğu için yapılan telefon daveti üzerine derhal gelmişti.

Evvelâ gelinin yatak odasına çıkarak olayı babasının ve kızının ağzından iyice dinledikten sonra geline sordu:

"Siz yukarıya davet eden uşağı tanıyor musunuz?"

"İsmini bilmiyorum. Çünkü düğün için aldığımız yeni hizmetçilerden biriydi. Yüzünü görsem tanırım. İsterseniz yeni aldığımız bütün uşakları çağırınız!"

Mehmet Rıza cevap vermedi. Kaşlarını çatmıştı. Ağır ağır piposunu yaktı ve pencereye doğru yürüdü. Kırk yaşını geçkin olan bu kıymetli polis şefi dedektifin gözlerinde zekâ parlıyordu.

Pencereden aşağı sarkıtılan ipi çekti ve ucunda bir düğümle ilmik gördü. Sonra odaya dönerek araştırmasına devam etti. Oda kapısına geldi ve kilide bakarak paşaya sordu:

"Kapıyı kırdığınız zaman anahtar içeride miydi?"

"İyice hatırlamıyorum, buna hiç birimiz dikkat etmedik. Kapı kilitliydi ve kırarak açtık. Tabii içeriden kilitlenmiş olacak..."

"Hayır! Her şey zannedildiği kadar tabiî değildir. Kapı içeriden kilitlenseydi anahtar ne içeride ne de dışarıda olurdu."

"Evet... Bu da gariptir."

Mehmet Rıza nihayet uşaklar arasında bazı tahkikat yapmak için aşağı kata indi. Hanımı yukarıya çağıran uşak bulunamadığı gibi, düğün için alınan muvakkat uşakların, hizmetkârların hepsi de kaçmışlardı.

Mehmet Rıza, bahçenin koru tarafına giderek ip sarkıtılan pencere hizasındaki toprağı da tetkik etti. Sonra tekrar gelinin yatak odasına çıktı, ona sordu:

"Vücutça nasılsınız? Biraz iyileştiniz mi?"

"Biraz."

"Yataktan kalkabilir misiniz?"

"Kalkarım..."

"Lütfen beni burada beş dakika yalnız bırakınız."

Odadakiler gelinle beraber dışarı çıktılar. Mehmet Rıza dolapları açtı ve birçok iskarpin kutuları çıkararak birer birer gözden geçirdi. Sonra araştırmasını bitirmiş gibi piposunu yakarak ev halkını çağırdı. Merkez memuru da gelmişti. Kapıyı kapadılar.

Paşa diyordu ki:

"Şimdi damadımız da gelir. Belki ondan da faydalı bazı şeyler öğrenirsiniz..."

Mehmet Rıza ciddî bir tavırla cevap verdi:

"Hacet yok. Bendeniz her şeyi anladım. Şimdi her şeyi izah edeceğim. Evvelâ şunu haber vereyim ki, bir

daha damadınızı hiç görmeyeceksiniz, çünkü damadınız Cingöz Recai'dir."

Mehmet Rıza'nın bu sözü üzerine gelin bir çığlık koparark:

"Cingöz Recai o mu? Benim kocam Cingöz Recai mi idi? Kocam... Benim kocam!" diye bağırdı.

Mehmet Rıza cevap verdi:

"Evet! Her şey kesin olarak bunu gösteriyor. Evvelâ gelin güveyi hâlinde çektirdiğiniz şu resimden onu tanıyorum. O kadar mahirane çehresini değiştirmiş ki, ancak ben farkına varabilirim. Sonra, Cingöz pençereden değil, kapıdan çıkmış ve davetlilerin arasına karışmıştır. Penceredeki iple tacın kutusunu aşağı sarkıtmış, sonra da bizzat kendisi oradan almış. Tacı alelacele bir şekerleme kutusuna koyarak kurdele ile bağlamış. Pencere dibindeki toprakta bulduğum ayak izleri, onun bu dolaptaki iskarpinleriyle aynı şekilde ve aynı büyüklüktedir. Zaten Cingöz'ün ayak izlerini tanırım. İlk münakaşa esnasındaki mektup meselesi evvelce tertip edilmiş bir eğlencedir. Cingöz bu olayın herkesin üstünde yaptığı tesiri görerek eğlenmek istemiş. Böyle hareketlerden hoşlanır."

Mehmet Rıza kindar bir tebessümle gülümsedi, sonra geline dönerek dedi ki:

"Siz, münakaşa esnasında: 'Cingöz bu gece gelir de başımdan tacı alır giderse ona aşkolsun...' demişsiniz. Her şey arzu ettiğiniz gibi olmuş...

"Taca gelince, bunu siz zaten Cingöz'e hediye etmişsiniz. Kocasız kaldığınıza hiç üzülmeyiniz, aksine, böyle belâlı bir kocadan kurtulduğunuza sevininiz.

Gençsiniz, güzelsiniz... Bir gün mesut olacağınızdan hiç şüphe etmeyiniz...

SON

Peyami Safa

CİNGÖZ RECAİ

Türk edebiyatının en ünlü polisiye kahramanı Cingöz Recai, soluk kesen maceralarıyla okuyucularını şaşırtmaya devam ediyor. Sıradanmış gibi görünen hikâyelerle ustalıklı maceralar çıkaran Peyami Safa, akıcı üslubu ve kuvvetli kurgusuyla polisiye türünün en sevilen örneklerini bu kitaplarla gözler önüne seriyor.

Cingöz Recai, ülkenin en tanınmış kibar hırsızıdır. Başkomiser Mehmed Rıza'yı peşinden koşturan, dünyaca ünlü dedektif Sherlock Holmes'e kök söktüren, kurnaz, cesur, soğukkanlı, zarif, tahsilli ve görgülü özellikleriyle Türk edebiyatının en meşhur tiplemelerindendir.

Cingöz Recai, helal para kazanmış kimselere dokunmayıp servetini haksız yollardan kazananların baş belası olur. O, haram yiyicilerden aldıklarını muhtaçlara dağıtan bir iyilik abidesidir. Millî değerlerine düşkün olan Cingöz Recai, kendi asayiş anlayışıyla Fransızların Arsen Lüpen'ine, İngilizlerin Sherlock Holmes'ine şapka çıkartır.

Damla Yayınevi olarak sizleri Cingöz Recai'nin nefes kesen maceralarıyla buluşturmaktan mutluluk duyarız.

GENÇ DAMLA

kitapyurdu.com